

Benedek Elek

Gólya, gólya, gólya

Gólya, gólya, gólya,
Házunknak lakója,
Mondd meg, honnan jöttél?
– Ahol soha nincs tél.

Ugye most itt maradsz?
Többet el, nem is hagysz?
Hagyd ott a fészkedet,
Adunk szállást neked.

– Kelep, kelep, kelep,
Jó gyermek nem lehet,
Én csak úgy élhetek,
Ha szabad lehetek.

*

Móra Ferenc

A cinege cipője

Vége van a nyárnak,
hűvös szelek járnak,
nagy bánata van a
cinegemadárnak.

Szeretne elmenni,
ő is útra kelni.
De cipőt az árva
sehol se tud venni.

Kapkod fűhöz-fához,
szalad a vargához,
fűzfahegyen lakó
Varjú Varga Pálhoz.

Azt mondja a varga,
nem ér ő most arra,
mert ő most a csizmát
nagy uraknak varrja.

Darunak, gólyának,
a bölömbikának,
kár, kár, kár, nem ilyen
akárki fiának!

Daru is, gólya is,
a bölömbika is,
útra kelt azóta
a búbos banka is.

Csak a cinegének
szomorú az ének:
nincsen cipőcskéje
máig se szegénynek.

Keresi, kutatja,
repül gallyrul gallyra:
„Kis cipőt, kis cipőt!” –
egyre csak azt hajtja.

Pósa Lajos

Gólyafészek

Gólyafészek üres
Kéményünk tetején,
A mi kedves madarunk
Nem jött meg az idén.

Nádkúp oldalánál
Mindhiába várom,
Ki tudja, hol kelepel?
Hányadik határon?

Hátha tán valahol
Valaki elfogta?
S haza szállni nem tudott,
Mert a szárnya csonka?

Vagy pedig elveszett
A hosszú uton át?
Tán a tenger mellékén
Fujja a szél tollát?

Fujjad, szellő, fujjad,
A mi udvarunkra!
Gólya, gólya, gilicze,
Hogy nem látlak újra!

Pósa Lajos

A pacsirta

„Gyer ide, szállj ide,
Te dalos pacsirta!
Nézd csak, nézd, milyen szép
Aranyos kalitka!
Jobb lesz itt, ha mondom,
Mint kicsi fészkedben,
Ugy élsz majd, éldegélsz:
Kis király se szebben.
Minden, a mit kívánsz,
Teljesül egyszerre,
Szép ezüst vályuból
Ihatol kedvedre.
Nem csinálsz egyebet,
Te dalos madárka:
Csak dalolsz énekem,
Ennyi lesz az ára!”

„Köszönöm, jó fiú,
Nem kérek belőle!
Jobb nekem szegényen
A szabad mezőbe!
Nem fényes a fészkem,
Mint az a kalitka,
Boldogabb a rögben
Mégis a pacsirta.
Fölszállok a porból
Lebegő szárnyomon,
Hirdetem a tavaszt
Szívemből, szabadon.
Dalom nem eladó,
Imádság az nékem!
Szabadságdalommal
Az Istent dicsérem!”

Pósa Lajos

Az ökörszem

Piczi madár az ökörszem,
De azért én őt szeretem.
Gondtalanul szökdécselget,
Fényeshátú bogárt kerget.

El-elbuvik a sövénybe,
Farakásba, repedésbe.
Már a másik pillanatban
Ujra itt van s tova illan.

Ha derűs vagy borus az ég:
Aranyos a kedve mindég.
Fa tetején, bokor alól,
Tüske közt is vigan dalol.

Egyszerű csak a ruhája.
Nem sokat ad a pompára.
Minek az egy vig madárnak?
Kertek, erdők dalosának?

Piczi madár az ökörszem,
De azért én őt szeretem.
Fiókjának jó szülője,
Hű dajkája, nevelője.

Pártfogója az árváknak,
Anyátlan kis madárkáknak.
Ha lát egyet elhagyatva:
Fölneveli, táplálgatja.

Hogyha tarlott már a határ:
Megy a daru, fecskemadár.
Az ökörszem nem megyen el.
Itthon marad, itthon teleg.

Mikor zúg-búg a zivatar
S éjszaki szél havat kavar:
Kiül a ház fedelére
Vagy a sövény tetejére.

Hű marad zord hazájához,
Puszta kerthez, száraz ághoz,
Dala hozzánk vigan csendül:
Egy hang a szép kikeletből.